

Aquest Fran-
chy Roca ens
ha resultat...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...un federal de
mitja vida.

Any III-Núm. 112

Barcelona, 8 d'agost de 1935

Preu: 20 cèntims

EL 10 D'AGOST D'AQUEST ANY # L'Esquerra s'apodera, per fi, del Govern de Catalunya... i del d'Espanya!!!

La nostra actitud

Els nostres lectors, sempre tan amants a constatar el menor retard en la sortida d'EL BE NEGRE per deduir-ne les circumstàncies més prenyades de conseqüències polítiques, la darrera de les quals no cal dir que fou, amb motiu del sant laic del doctor Aiguader, que portà la conferència del senyor Pi i Sunyer, hauran vist amb estupor mal dissimulat com aquesta setmana sortim amb tota puntualitat donada la greu situació que travessem.

Si haguéssim sortit amb retard, però, ens hauríem vist privats de donar als nostres lectors les notícies sensacionals, gravíssimes, les conseqüències de les quals hauria pogut tocar el que es diu amb els seus propis ulls. Però és que hi ha més: en sortir amb quarantavuit hores d'avanç sobre el retard que ens hauria calgut per a sortir amb tota puntualitat, no fem més que obeir la consigna que hem rebut de qui podia donar-la perquè el poble estigués preparat a totes les eventualitats i no es deixés enganyar per falsos rumors.

És amb aquest esperit patriòtic, doncs, que avui sortim al carrer a anunciar la bona nova i el Sant Gervasi de la integració nacional, de la purificació racial i de la revolució integral.

Feia ja massa temps que no ens la deixaven fer, aquesta revolució integral. Els obstacles s'acumulaven al seu pas i per dificultar-la fins el pa integral s'havia apujat. Via, fora ja tots els obstacles.

Massa ens han enganyat durant tant de temps amb el miratge de la llibertat; massa ens han fet fer els gegants i massa els hem fet per pròpia iniciativa.

Els corrents europeus ens marquen ben clarament el camí; els pobles més avançats ens diuen que les llibertats són un instrument anticuat i inútil. Ells, amb llur exemple i llurs camises, ens assenyalen la fita que pel nostre propi esforç hem d'assolir.

Hem sentit la crida i hi responem. Hitler des d'Alemanya, Mussolini des d'Itàlia, amb la mà simbòlicament aixecada, ens criden per telèfon des de Roma i Berlín no respectivament: —Pu-geu aquí dalt! — i nosaltres responem a la crida i estem disposats a pujar-hi costi el que costi, caigui qui caigui i peti qui hi peti. Hem de dir-ho ben clar: Ens en fum de les llibertats; el que volem és manar.

UNA DATA REGENERADA

Des d'avui la data del 10 d'agost tindrà tota una altra significació. Calia esborrar l'estigma que sobre un dia que fins l'any passat havia estat sempre tan honorable havien clavet els conspiradors de la monarquia. És per això que els conspiradors de la República hem escollit aquest mateix dia; per retornar-li tot el

prestigi republicà que sempre havia tingut. El mateix fet, però, que el 10 d'agost de l'any passat s'aixequessin els monàrquics a una hora que haurien hagut d'ésser al llit, ens donarà més facilitats a nosaltres perquè la policia no serà tan ase que ens cregui tan ases de voler-nos aixecar el mateix dia que s'aixecaren uns altres, perquè de no ésser nosaltres tan ases creuríem que la policia estaria convenientment preparada tots els dies d'agost, i per això podia estar impunement tranquil·la sense preparar-se.

Però nosaltres, que no som tan ases, hem donat el cop, i aquest, com poden veure els nostres lectors, ha reeixit de cap a cap, o de cap a peus, a voluntat.

QUI SOM NOSALTRES?

Però, qui som nosaltres?, preguntará el lector. Nosaltres no som precisament nosaltres, és a dir, que nosaltres no som EL BE NEGRE, almenys EL BE NEGRE d'abans, encara que l'escriguem els mateixos de sempre. Nosaltres som els homes que s'han posat al servei de la pàtria, de la regeneració de la pàtria, perquè és la millor manera d'anar tirant i de tirar endavant sense mals de cap.

En tenir esment del moviment, nosaltres no hem vacil·lat un moment i ens hem posat al seu costat i al seu servei pel que vulgui manar. Som, doncs, persones manades i disciplinades, disposades a tots els sacrificis, àdhuc al d'ocupar els càrrecs més ben retribuïts. Per ells, o pel que ens vulguin donar, defensarem a peu i a cavall els ideals de la nova revolució que ha de regenerar el país i fer-ne exemple i admiració del món i del comte de Keyserling.

AIXÍ, QUI SOM NOSALTRES?

Si nosaltres no som nosaltres, qui som nosaltres? Nosaltres—no nosaltres, és a dir, EL BE NEGRE, sinó nosaltres—som el país, som la pàtria, som la terra, som la raça. Som l'Esquerra Republicana de Catalunya que finalment ha sabut fer frontollar l'opressió a què la tenien sotmesa els altres partits, ha sabut trencar les cadenes que li emmanillaven les mans i ha sabut agafar les regnes del poder per dur el país a la regeneració, a la prosperitat i a la justícia social. Ella, o sigui nosaltres, o sigui l'Esquerra, no EL BE NEGRE, sabrà aglutinar totes les forces del país per portar-lo en un impuls irresistible a la conquesta de la revolució, a la consecució dels ideals tant a Catalunya com a la resta d'Espanya en el moviment de regeneració que acaba d'esclatar a Madrid en aquest 10 d'agost gloriósament vindicat.

I NOSALTRES, QUI SOM?

I nosaltres, és a dir, EL BE NEGRE, qui som? Nosaltres som l'òr-

Amb un petit cop d'Estat les coses van com una seda

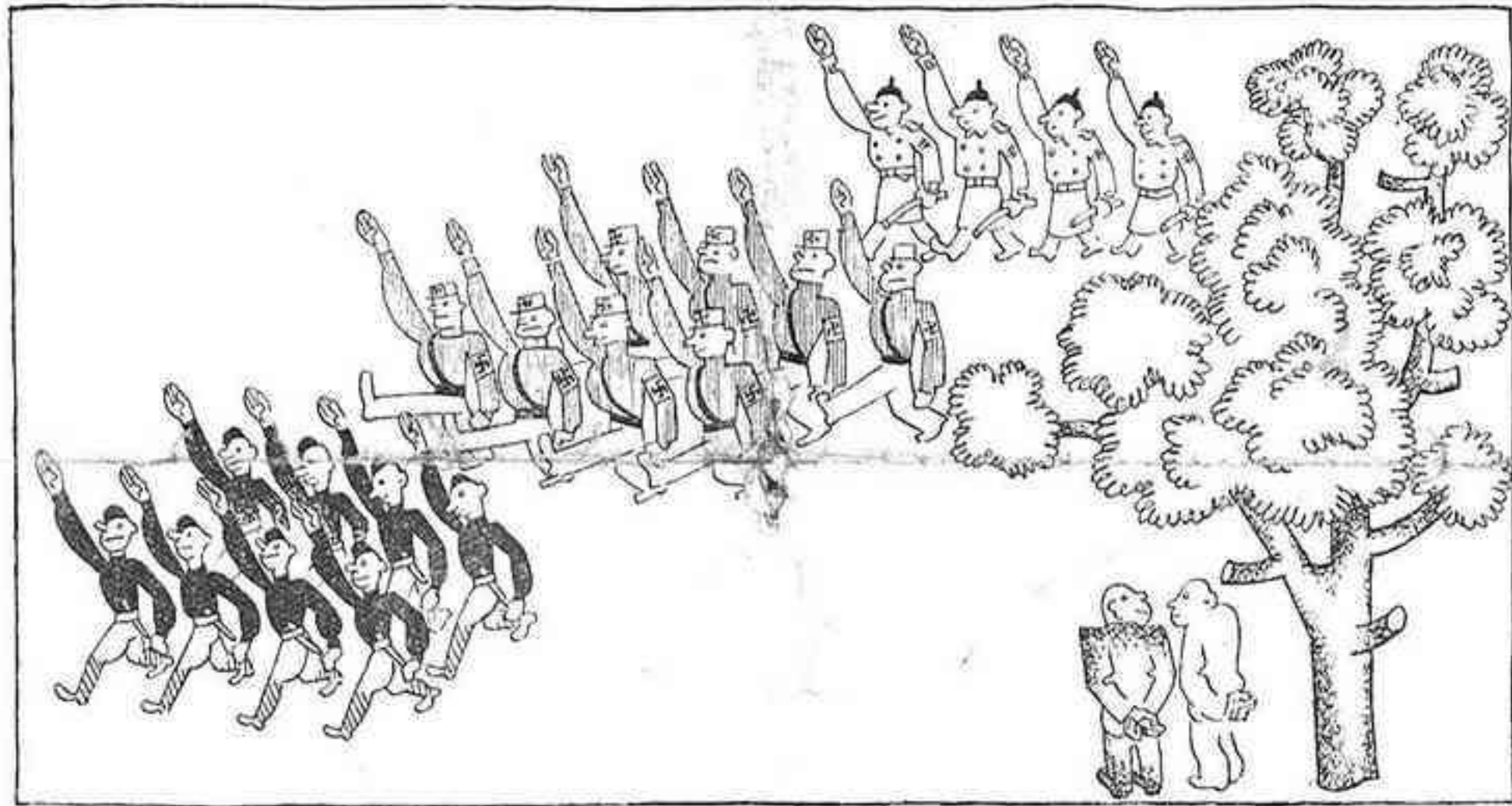
1/2 # La Lliga s'adhereix al moviment 1/2

El moviment "canista", disposat a acanar el poble

gan més autoritzat de la nova revolució; som el Messias anunciat un dia i altre dia a les pàgines de La Humanitat des de la seva conversió en diari matinal d'amenitats, en aquell entrefilet que promet la sortida imminent

d'un diari del vespre. Per ara, el massa recent triomf de la nova revolució no ens permet encara tenir prou ingressos per a convertir-nos en diari, però ja estem acostumats a sortir al vespre, i això ja és molt.

EL BE NEGRE és, doncs, l'òrgan del nou moviment, i en ell han d'aparèixer totes les ordres i contraordres, totes les disposicions i tots els decrets dels seus dirigents (del moviment, no d'EL BE NEGRE, ei!; no volem responsabilitats).

— Creec que l'únic home feliç que ha existit, no tenia ni camisa.

El cop d'Estat a Madrid

El Sr. Companys el dóna al ministeri de Marina

Madrid, 10 (Rebut amb anticipació). Urgentíssim. — Aquesta matinata, sense que ningú no se n'adonés, els senyors Companys, Grau Jassans i Tratalba, acompanyats del senyor Paco Madrid, molt millor del seu recent suïcida, i el senyor Utrillo Jr, s'han apoderat del Ministeri de Marina.

Les forces de marineria i els guàrdies d'assalt que estaven de guàrdia, creien que el ministre i els seus acompanyants anaven a despatxar assumptes de tràmit, quan a la poca estona han sentit un fort cop. Els informadors, que en sentir-lo també, han comprès havien acudit per a saber notícies, la significació del que havia succeït i han corregut a comunicar-ho als respectius diaris per donar la notícia. En sortir el senyor Companys al balcó per a comunicar-lo al poble, al carrer no hi havia ningú més que els mariners i els guàrdies, que no han pogut fer res més que presentar armes.

El senyor Companys ha tret la bandera amb la creu cannada, a la qual han estat retuts els honors de reglament.

EL GOVERN CAU

A conseqüència del cop d'Estat del senyor Companys, el Govern ha caigut. El senyor Azaña, en veure's desbancat, ha dit al nou governant que d'ell mai no s'ho hauria cregut. El senyor Companys li ha contestat amb una frase que al cap de dos minuts ja era històrica: —Cosas de la vida!

Aleshores el senyor Azaña, molt dignament, s'ha retirat a l'Arxiu d'Últimes Voluntats.

El senyor Companys, amb una gran magnanimitat, ha ofert als ministres caiguts sengles càrrecs a l'Ajuntament de Barcelona, que han estat refusats. Aleshores el dictador ha declarat que si això volia dir la guerra, ell no hi tenia cap inconvenient, perquè els càrrecs també els col·locaria.

PRECAUCIONS A MADRID

Quan a mig matí, s'han llevat els primers madrilenys, han vist un espectacle que els ha sobtat: les fonts públiques, les orxateries, els cafès, els urinaris, les mangueres, és a dir, tot allò més o menys navegable, estava pres per forces de marineria. A l'estany del Retiro un rètol deia: «Reservado

para la escuadra». A la platja del Manzanares hom escorcollava els banysistes de tots tres sexes abans de tirar-se a l'aigua. Un servei d'almiralls mantenia l'ordre.

Aviat els transeünts varen saber de què es tractava, i fraternitzaren amb simpatia amb les tropes sublevades i amb els almiralls. El cos de marineres de Ramon Vinyes desfilà pels carrers enmig de les aclamacions del poble madrileny. El moviment havia triomfat sense vessar la més petita gota de sang ni la més petita escallada de fetge.

DECLARACIONS DEL SENYOR COMPANYS

Com és de suposar, a primera hora del matí, o sigui a les dues de la tarda, al ministeri de Marina no es cabia de tants periodistes. El Sr. Companys no es féu esperar i els va rebre al cap de mitja hora.

—Ya lo ven ustedes — comença — el cambio de régimen se ha verificado en toda España sin el más pequeño incidente. Se trataba de imponer un espíritu netamente español a la República; era preciso que el casticismo entrase por sus fueros y que fuese destrerrada toda intrusión extranjera de la gobernación del país. No es por decirlo, pero yo, como ustedes, también he sido periodista y me he negado siempre a aprender cualquier lengua extranjera, empezando por la francesa. Si sé el catalán es porque nació en aquella hermosa región.

—Li preguntà un informa-

dor—per què s'ha apoderat del Govern?

—La Esquerra Republicana de Cataluña necesitaba proseguir su obra de gobierno, y esta no podia llevarse a cabo con las oposiciones que en todas partes encontraba. Los partidos políticos de Cataluña, desconociendo la misión secular de la Esquerra, han negado persistentemente y con inaudita contumacia su colaboración a una obra de gobierno que el pueblo bblo le habia encomendado el 12 de abril. Era preciso vencer esta resistencia antipatriótica, y solamente la colaboración del resto de España podia permitirnos llevar a cabo una obra de gobierno positiva y republicana en Cataluña.

—Així, senyor ministre, ens deixarà?

—De ningún modo, señores; yo, como Clara Bow, soy fiel a la marina, y el nuevo gobierno, apoyado en su fuerza, llevará a cabo su obra. En Barcelona, según las noticias que acabo de recibir, la Esquerra ha conseguido apoderarse del Gobierno de la Generalidad con todo éxito y piensa gobernar con energía. Pero, señores, esas son cosas de Cataluña. Nuestra obra está aquí. Es preciso que Madrid sea declarado puerto de mar y base naval. Vamos a construir inmediatamente una escuadra en las Cuarenta Faneegas. De momento, los buques estarán montados sobre ruedas, mientras se provee el agua salada necesaria. Con esto pensamos resolver la crisis de trabajo y la cuestión del «tramping» en la navegación. Otras reformas tenemos en proyecto: la Transatlántica trocará su nombre por el de Tratalba-lántica (el senyor Tratalba, Josep A. (Ah!), assentí amb el cap) en el sentit que la República serà de Tratalba-dores.

Y ahora, señores, a celebrar!; pero no aquí; ya vendrán ustedes a bordo a comer galeta.

(segueix a la pàgina 4.)

La caiguda Xiraupa-lauesca sota l'ofensiva dels Pissunyers

Les agències telegràfiques, telefòniques, de transports i de col·locació de minyones, han treballat incansables durant aquests darrers temps per tal d'informar, assabentar i documentar llurs infinits i estimats protectors del curs que ha portat el paorós i espaventable conflicte que s'ha desfermat entorn els àmbits del país, conflicte en el qual es tractava no gens menys, sinó gens més, que d'escatir, fixar, determinar i establir a qui era que havia de correspondre la primacia, la preponderància i la primogenitura dins la política pairal, d'entre les dues famílies Xirau Palau i Pi i Sunyer.

Als primers temps de la República, els Xiraus Palau sabien organitzar una ofensiva tan enginyosa i ben portada, que baixant les badies tumultuoses de les ubèrrimes terres empordanes, ses, llur pàtria, es distribuïren estratègicament per tots els llocs conspicus del país. L'ensenyà Xiraupa-lauesca torrejava victoriosa d'ací i d'allà. Al Govern de la Generalitat, a l'Ajuntament, a la Universitat, al Parlament de la República, pertot arreu hom trobava els lluentis i violats uniformes de l'exèrcit triomfador. Hom parlava d'ell, hom l'aplaudí. Anaven al restaurant i s'ho trobaven tot pagat; hom s'aixecava dempeus en qualsevol lloc on entressin per victorejar-lo frenèticament. Els innombrables soldats de files s'arrodionen, s'afaitaven sovint, cada dia feien més goig. No hi havia ningú que s'atrevisís allò que es diu a empatar-los la basa.

I damunt els llores de llur fàcil victòria, els Xiraus Palau, grans, petits i mitjans, s'adormiren beatíficament. Llurs roncs es sentien d'una hora lluny. Els Pins i Sunyers, que estaven tapats en llurs cavoverges de llur pàtria, les ubèrrimes terres empordaneses, també, en sentir aquells sorollosos roncs, s'animaren d'allò més. L'un cridà l'altre, l'altre cridà l'un, i ben tot tingeren tramut llur pla. A poc a poc, anaren escampant-se pel territori. El que l'exèrcit xiraupa-lauesc féu amb esgarips i tumult, el pissunyeresc ho féu amb silenci i discreció. Subrepticament s'introduïren per dessota les taules, per dessota els llits, als armaris de roba, als rebostos. A tot arreu on hi havia un Xirau Palau apositat, s'establí un Pi i Sunyer que l'espiaava.

Quan els Xiraus Palau s'adonaren del que passava, ja no eren a temps més que per a defensar-se heroicament. Llur defensa, pe-

rò, fou vana i inútil. El nombre dels enemics creixia per moments. Per tots cantons sortien pissunyers de refresc, xamosos i frescals, que es cruspíen com a bresques els aterroritzats xiraupa-lauescs, que ja no sabien a quin sant encomanar-se.

La victòria pissunyeresca fou completa; els xiraupa-lauescs, esma-perduts, abandonaren llurs posicions. Poc temps després, el pissunyer màxim era promogut a la direcció del govern, un altre era ja a l'Ajuntament de la capital, un altre entrava a la Universitat; llurs posicions s'afirmaven, i el poble sobirà decernia als triomfadors d'avui els llores que serviren per als vencedors d'ahir.

I un pobre xiraupa-lauesc que quedava a l'Ajuntament ni esma tingué per a votar d'acord amb la disciplina del propi partit. Aferroitzat pel triomf pissunyeresc, no s'atreví a posar la seva veu en favor de la representació proporcional que el seu partit propugnava.

Sic transie gloria mundi.

EXITS

El Sr. Macià en les seves darreres manifestacions, va lamentar-se de la campanya que la premsa d'extrema esquerra, dreta i extrema dreta, ha emprès contra d'ell.

Naturalment que la queixa no anava adreçada contra les notes sense suc ni bruc, que l'Eura l'Oficina de Premsa de la Generalitat, ni contra els diaris que les publiquen.

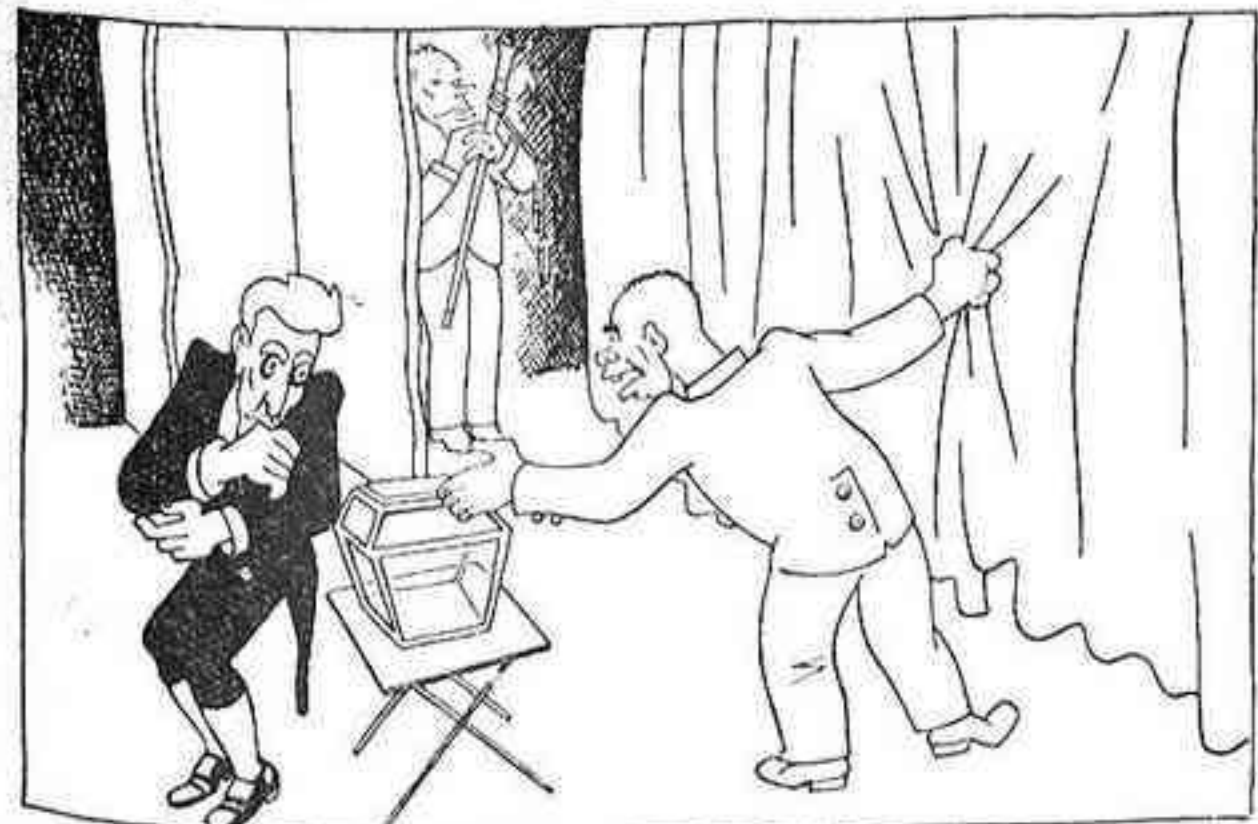
Per cert que en la seva redacció s'ha observat un canvi. Arran de la proclamació de la República, en plena eufòria dels humils, les notes del Departament de premsa només deien: «El Sr. Macià fou molt aplaudit».

Al cap d'un any, ja matisaven més: «El Sr. Macià fou molt aplaudit i ovacionat».

Al cap de divuit mesos deien encara: «El Sr. Macià fou ovacionat entusiàsticament donant-se visques al President insubstituïbles».

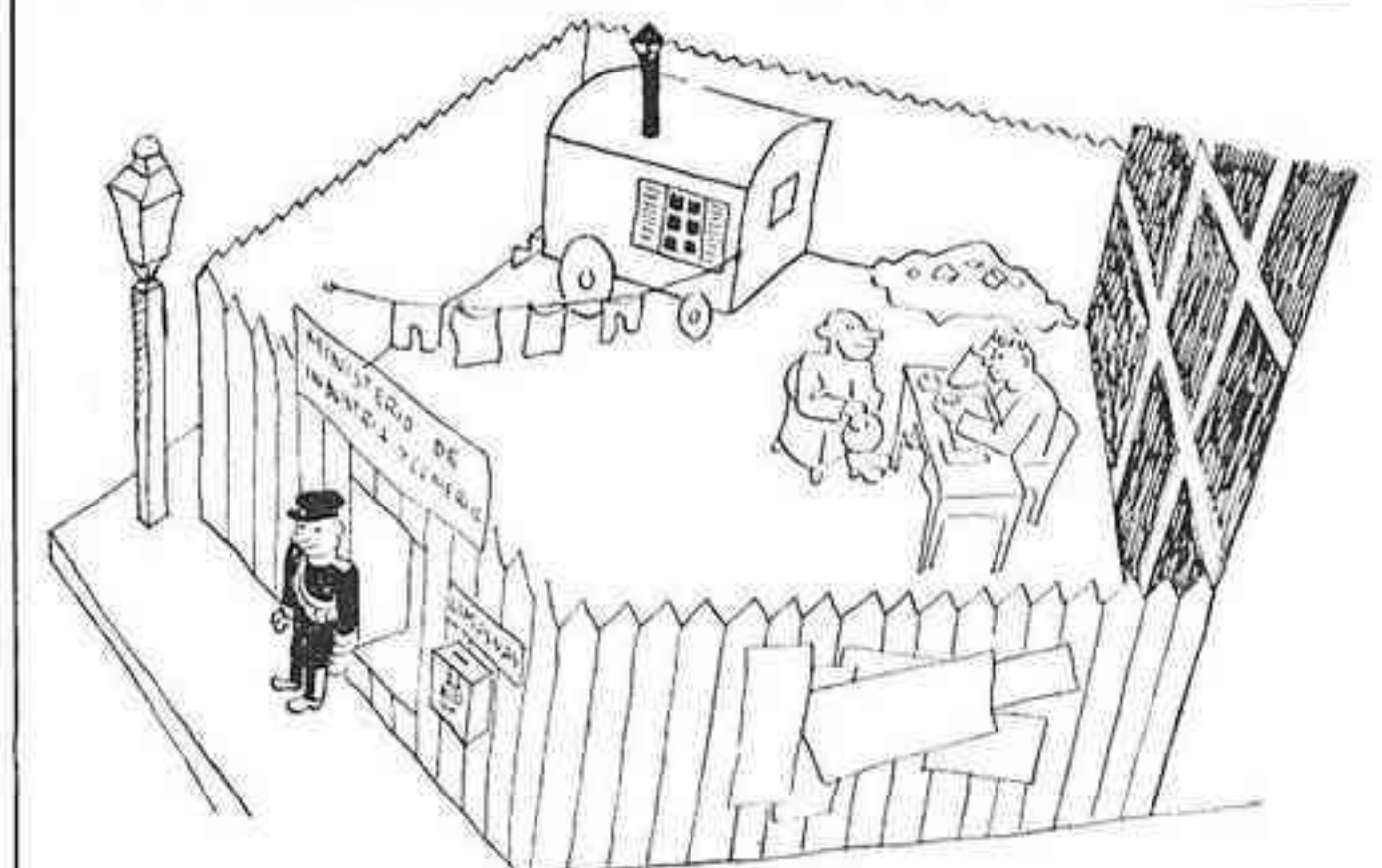
Però la nota facilitada darrerament, amb motiu del viatge del President a Sant Vicenç, és francament tendenciosa: «El Sr. Macià fou ovacionat entusiàsticament donant-se visques al President insubstituïbles».

Caldrà veure qui serà el «cordmans»: «La Solís» o l'Oficina de Premsa de la Generalitat.

LES ELECCIONS MUNICIPALS

— Senyor Macià, fanyí's, que el públic s'impacienta.
— Esperat! Esperat, que ara no trobo el truc!

Projecte de Ministeri d'Indústria i Comerç

EL TUSSÓ NEGRE per al senyor Rovira i Virgili

Algú ha dit que a Catalunya mancaven homes; nosaltres, des d'aquesta secció, estem demostrant que no hi ha res d'això. Cada vegada que ens veiem compeltats pels mèrits d'alguna personalitat a penjar delicadament del seu coll la benemèrita ordre del Tussó Negre, hem de constatar amb entusiasme que ningú com l'homenajat no es mereixia l'alt honor a Catalunya. També s'ha dit que Catalunya devora els seus homes. ¿Què hi pot fer la pobra, si són tan gustosos?

Avui, com les altres setmanes altres personatges, el que més es mereix el Tussó Negre és l'eminentíssim gat dels freres Sr. Rovira i Virgili. Ell és, avui, la persona que més mèrits té acumulats i tan sabuts que no valdria la pena de citar-los. Tothom recorda els mèrits concrets prop del senyor Macià exaltant-lo amb els seus atacs denigrants. Tothom recorda la seva repugnància a fer el viatge a Sant Sebastià, terra de gent retrògrada i amiga de pactes; tothom té ben present el seu gest noble en no voler firmar paperots plebeus i demagògics com el manifest que el 12 de desembre del 1930 anà pels carrers — carrers no gens nets — de la ciutat. Tothom sap la seva entesa a negar-se a ajuntar el seu partit amb l'Esquerra per a les eleccions del 12 d'abril i la seva nobilíssima actitud en pel de diputats a les Constitucions del districte de Tarragona.

Tothom, també, reconeix el mèrit de saber rectificar la seva conducta — errare humanum est — entrant en el partit victoriós, i la seva noblesa en l'atac al partit que ell havia sabut enfonsar en la derrota, amb una habilitat que aquell en el qual molta no ha sabut premiar encara com es mereix.

Però tots aquests mèrits, per bé que li tinguessin conquistat el Tussó Negre de molt de temps, no haurien tocat el botó que li havia de posar la condecoració excelsa al coll, si no hagués contere l'irresistible de desembre del 1931 el partit que ell havia sabut hàbilment portar d'una estacada a l'altra, creient-se'l com un oracle i, quan ell li féu el generós salut canista de la botifarra passant-se a l'adversari i deixant-lo penjat, sol, pobret i alegre, de descobrir, diem, que aquest partit era interessat i egoista perquè no li aixecava un monument o no li avançava els futurs beneficis de la venda dels futurs volums de la Història de Catalunya.

Per a honorar tants mèrits, EL BE NEGRE concedeix al senyor Antoni Rovira i Virgili, augustíssim gat dels freres, sapastre il·lustre, arribatxara impagable i tija celestial, no solament el Tussó Negre, sinó que institueix un premi destinat a l'historiador del futur que aconseguirà fer del senyor Rovira i Virgili una biografia que no sigui atribuïda a la ploma de Ponson du Terrail.

ELS EXITS D'EL BE NEGRE

Fa dies que EL BE NEGRE havia descuidat una mica la secció dels seus èxits. Avui, però, la reprenem en anunciar el nomenament del senyor Ametlla per al càrrec de Sots-secretari de Comunicacions.

Finalment, La Veu podrà dormir tranquil·la. I els Lluhisos també.

PER CATALANISME ES POT ESSER FINS ANTICATALANISTA

Com no saben els seus lectors, el «Diario Mercantil» ha hagut de plegar de tan ben compaginat com estava. Però, com saben menys encara, sembla que tornarà a sortir si reixen unes gestions que es fan prop del senyor March per veure si el vol comprar. I si el compra tindrem un diari català anticatalanista. D'aquesta manera en català es farà el que més faltava, a fe de Déu, que era fer anticatalanisme. Gràcies al patriotisme del senyor Tusell.

ROVIRA, T'HAN PRES LA MIDA

L'editorial de «La Humanitat» de diumenge es queixa amb indignació molt ben dissimulada del qualificatiu de «gat dels freres» que «La Publicitat» aplicava al Sr. Rovira i Virgili, qualificatiu, diu l'article, que no amimora pas el fet que li diguin eminentíssim.

Es veu que a «La Humanitat» ja comencen de perdre el respecte al Sr. Rovira, perquè el qualificatiu de «La Publicitat» era el de «eminentíssim gat dels freres»!

— I dels enllaços, què hi ha? — Sembla que s'han aflluixat.

UNA CONFERENCIA REALMENT ECONOMICA

Els diaris estrangers es van prendre la Conferència Econòmica en broma.

No pas així, però, el Govern espanyol que, pensant-se de bona fe que ho seria d'econòmica, no va assenyalar consignació als seus delegats, que hagueren de pagar-s'ho tot de llur butxaca. Sort encara que el senyor Nicolau d'Oliver no en va dir res a en Manuel Rabentós fins arribar a Londres, que si se li escapa abans ha d'anar-hi tot sol. D'aquesta manera si que se'n poden fer de Conferències Econòmiques. I tan econòmiques!

PIQUIPONTIANA

Els membres del Rotary Club celebren periòdicament un banquet de germanor, al qual banquet poden assistir invitats.

En Pich i Pon, que assistia al darrer banquet celebrat, després d'haver menjat i begut copiosament, volgué fer una manifestació de circumstància i engegà un rot bastant sonor.

En observar l'astorament dels seus veïns de taula, en Pich digué:

— Em sembla que per «algos» ens trobem entre «rotaires».

La policia ha descobert un nou punt per a ballar el «schotis».

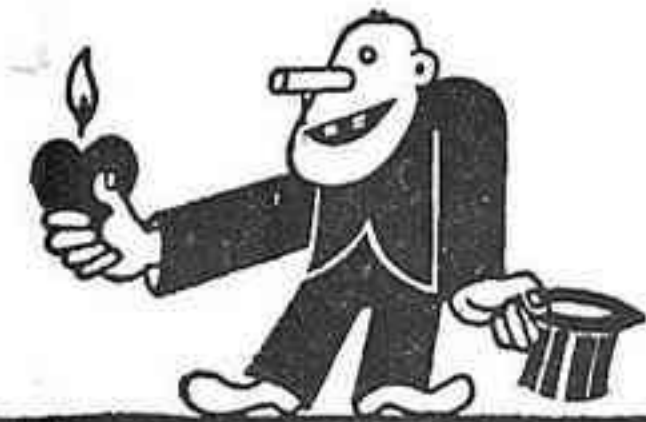
Ha estat descobert don Pero Coromines ensenyant cama.

Sant Jordi, ex-patró de Catalunya, ha dedicat una poesia patriòtica a en Ventura i Gassol.

L'Estatut s'ha adherit als optimismes de Don Francesc Macià.

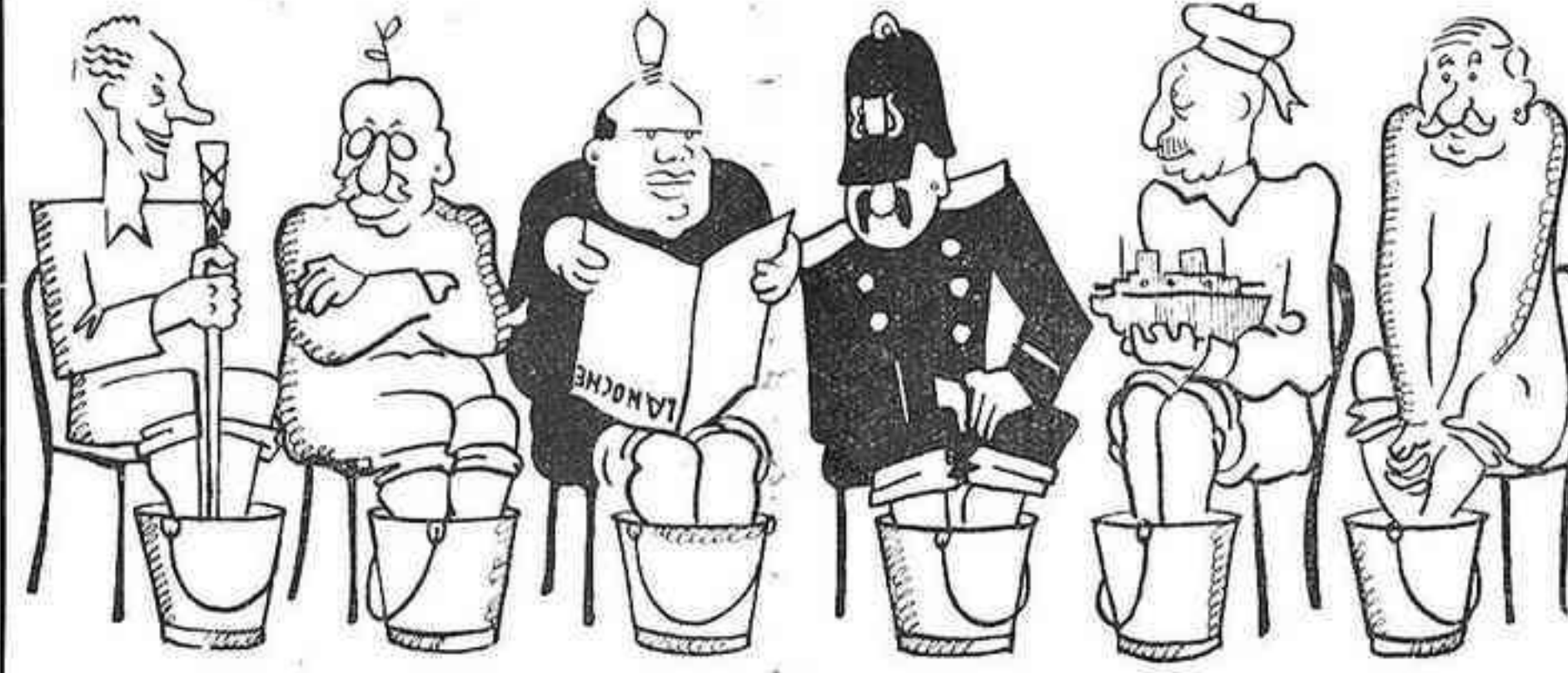
Els mitjons «Molfort's» són els únics que es declaren en vaga de forats.

amb el cor a la mà

ELS PEUS A LA GALLEDA

Cançó refrigerant

Si l'estiu és un excés, si la calor et mortifica, i el sol és tant el que pica que no el pots aguantar més, igual a Esplugues que a Breda, a Tona o a Viladrau, creu-me a mi, no siguis pau: fira els peus a la galleda!

Bon consell, tret de la font de la sapiència ancestral, mira, com n'ha fet cabal l'intel·lectual Pich i Pon. Ell, amb tota la sang freda i amb posat de tarambana, sempre darrera el qui mana, i amb els peus a la galleda!

Mireu també si el seguia amb tots els seus escamots ben proveïts de garrots, l'illustre Miquel Badia. Sense fer cas de la veda, empaita i caça la Fai i fica més bé que mai els dos peus a la galleda!

I què direm d'en Cambó i el plumifer Josep Pla que li està fent d'escola amb aquella submissió? Ajegut sota un arbreda, de lluny els veig, com orats que fiquen, adalerats, quatre peus a la galleda!

I l'alcalde més gentil que ostenta perpètua vara, amb un somriure a la cara que val per cent i per mil?

Ell, prou predica i embolica amb cases block i amb enllaços, prò, davant els nostres nassos, fica els peus a la galleda!

I el Miliani i en Lerroux, mireu-vos-els quines pintes! jo em recordo de les cintes que portaven per fè el bu. L'un somniava la moneda, l'altre que governarà, són un cas que fa plorar: tots llurs peus a la galleda!

I la Fai que, com no res, deia que de viu en viu es cruspiria al caliu la societat tota en pes, ara fa posat de bleda, i a la llei demana ajut. Així és tant com jugar brut ficà els peus a la galleda!

Què direm del personal de la trista Peña Blanca, que porta marcada a l'anca una corona reial. Mireu-vos-els en llur cleda, cada un pel seu cantó, com procura fè el senyor amb els peus a la galleda!

I EL BE NEGRE, que no vol ésser més ni menys que els altres, com prou sabeu tots vosaltres, confessa sense cap dol, que en el prat o en la pineda, a casa seva o al carrer, cada cop que li ve bé, fica els peus a la galleda!

UN DOCUMENT PER AL MUSEU DE LA MARINA

Els diaris han rebut la següent carta: «El Delegat de l'Estat en la «Compania Transatlántica» salutada al Sr. Director de w..... i havent estat honrat pel Govern de la República amb el despeny d'aquest carrec, es complau en manifestar-li per si, en alguna ocasió, pogues ésser-li útil en el desenvolupament de les seves tasques periodístiques.

Josep A. Trabal Sans aprofito aquesta oportunitat per a fer-li present el testimoni de la seva consideració més distingida.

Madrid de de 193.»

Amb un any d'ésser a Madrid estem segurs que el catalanista de tota la vida Josep A. (Ah!) Trabal, acabarà per escriure correctament el català, i si no, al temps i a la palla que madura les nespres.

ELS PERILLS DE L'EN GREIX

Parlant dels rabassaires, el rabassaire en cap, Sr. Riera de Martorell, deia un d'aquests dies als passadissos del Parlament: «Els hem engegat tant que ara se'n fa a nosaltres. I doncs, què es pensava, Sr. Riera, que el rabassaire tenia la rabassa morta?»

EXPORTACIO

Adolf Marsillach, el conegut anticatalanista, ens deixa. Tan bon punt va veure que a Catalunya també hi havia possibilitat de fer separatisme, va fer les gestions necessàries i ara l'han nomenat director de «Las Provincias» de Las Palmas. Sembla que és per a aixecar l'esperit d'aquella gent.

LA BORSA LA VIDA

Malgrat la confusió que en les cotitzacions ha volgut introduir el pèrfid mossèn Brunet en establir paral·lels entre els atraçadors i els rabassaires no ha obtingut el resultat que es proposava, car, a Tarragona la rabassa ha donat prova de la fermesa de la seva cotització. Segueixen, doncs, perillant les parts de l'amo i ho sentim per les parts que ens toquen.

Atraçadors en plena activitat però en baixa. No cobren despeses. A la presó n'hi ha un feix; darrera la porta un fus.

— Ha vist? Amb un dia han fracassat tres atraçaments... — Si, aviat hi haurà vago d'atraçadors

GOVERNAR ES DIFICIL PERO ES DOLÇ

En el banquet que l'Ajuntament oferí als expedicionaris bascos i gal·les a Miramar, els gal·les deien que ells se sentien separatistes perquè el Govern vol fer el tractat amb l'Uruguai (que, naturalment, ha de beneficiar Catalunya). Els bascos deien que ho són per les persecucions de què és víctima la religió i per les multes i empresonaments de què són víctimes.

El Sr. Gassol, que hi representava la Generalitat i, per tant, Catalunya, el Govern de la República i les relacions amistoses amb bascos i gal·les, no sabia cap on girar-se.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de Mobles i tots classe d'objectes

TOT D'OCASIO

Corts, 414 - Telèfon 30422

ARQUES SOLER

INCOMBUSTIBLES E IMPERFORABLES AMB EL SOPLET

ALDANA 315 BARCELONA T 31853

MADRID CABALLERO DE GRACIA 719 T 16119

XOCOLATA

Amatller

ÉS MÉS QUE BO: ÉS EL MILLOR

RADIO CROSLEY

El sense-feina volen construir ensetes per a ús de la Generalitat.

Els atraçadors sembla que es neguen a atraçar si no es tracta d'un promig de 25.000 pesetes.

La policia ha descobert un nou punt per a ballar el «schotis».

Ha estat descobert don Pero Coromines ensenyant cama.

Sant Jordi, ex-patró de Catalunya, ha dedicat una poesia patriòtica a en Ventura i Gassol.

L'Estatut s'ha adherit als optimismes de Don Francesc Macià.

Els mitjons «Molfort's» són els únics que es declaren en vaga de forats.

Restaurant Sol y Sombra

CURBETS A 3 Pts. OBERT DIA I NIT

CARR. NOU DE LA RAMBLA (CARRERS CONDE ANAITO) 12-17

A una taula ben proveïda no hi pot mancar

XAMPANY LAVERNOYA

CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE NOYA

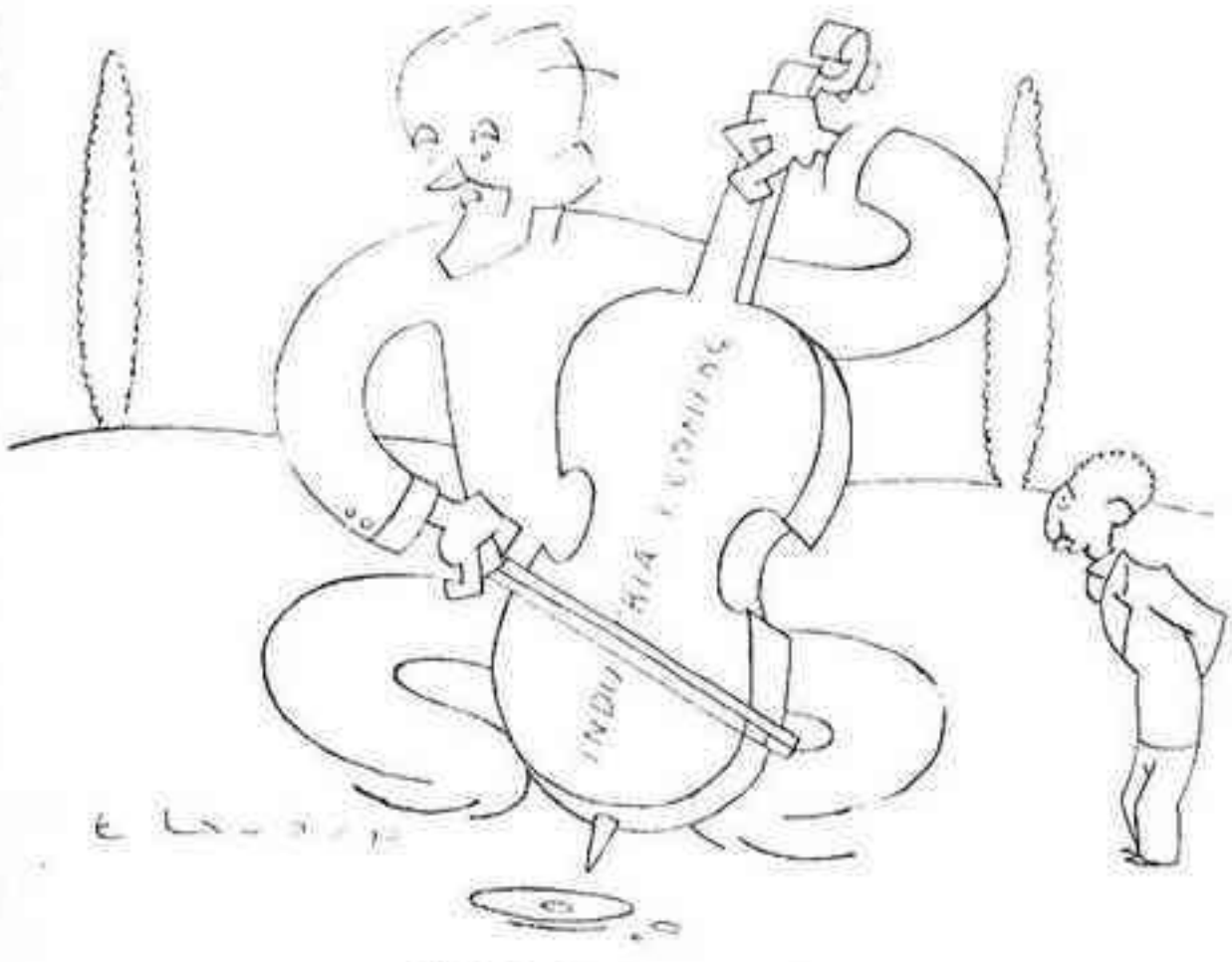
PLAÇA DE LA REPÚBLICA, 7

Restaurant Casa Joan

Rambla Santa Mònica, 21 i 23 • Telèfons 11692 i 15759

Especialitat Paella Valenciana

Salons especials per a banquets

POBRE I FEDERAL

Companys: — Cada vegada que penso que jo havia estat nomenat per a aquesta canonjal...

Del "Cafè de la Marina"

El paper important que exco- cuta dirigint en Domènec Pru- na, el porta a fer un abús del seu poliglòtisme sense límits.

Com que el Pruna junior és un xicot de la primera vola- da i rosset de més a més, de vegades els subalterns li per- den el respecte.

—Mais ce n'est pas la mè- me chose, tu dois dire, stop!!

A dintre l'Orpheu Films sentiu a dir a tothom que ell és millor director que en Pru- na. Hi ha un xicot, que ju- rariem que és mureia, que de- clara que està fent un film tan bo, però tant, que no es po- drà comparar amb el "Cafè de la Marina".

Una de les més grans preo- cupacions de l'autor del decorat, Pere Pruna, va ésser la qüestió dels colors.

En Tort quan surti a la pan- talla ens trobarem que ha posat massa collita pròpia en el seu treball.

Desenganyat, Sr. Tort, tots aquests gestos desesperats no més surten bé per a assolir un empleu a la Generalitat.

El més raonable per a trobar tipus de mariner semblava que hauria estat recórrer a la costa. Però és veu que no hi entenem. De tres que n'hem vist treballar, un és un senyor que acompanyat de la família es mirava com feien el film i

recodeu sempre que els millors aparells del món per a curar les vostres hernies són els de la CASA TORRENT sense traves ni lligants, no molesten ni fan embolus, amollant-se com un guant. No compreu cap aparell sense obens visitor-nos.

CASA TORRENT • Unió, 13 - Barcelona

CONSULTES GRATIS

La segona marxa rabas- saire sobre Tarragona

Per celebrar la presa del poder per les milícies canistes, diumenge els rabassaires anar- em a Tarragona per comen- çar, de pas, la victòria de l'any passat sobre el Sr. No- guer i Comet. Com és de su- posar hi hagué discursos i com també és de suposar aquests discursos foren de persones tan il·lustrades com els senyors Riera, Cerezo, Galés i Aragai.

La més viva, qui ho dubta? Nosaltres no us mirem amb mals ulls, com us mirem homes com Brunet, que ha comès la in- fama de dir que entre un atracador i un rabassaire no hi ha molta diferència. Indubtablement, els atacadors són ells. Per a nosaltres, el més gran atacador de Catalunya és Brunet.

EL SR. ARAGAI

Encara que per la informació del «Full Oficial» aquest parà- graf pertany al parlament del Sr. Galés, com que el paràgraf d'abans diu «Per acabar, etc.», suposem que el Sr. Galés ja havia acabat. A més els con- ceptes són Aragai pur i es co- nexen per l'estil. El Sr. Galés és més ase, però no és tan bur- ro, a menys que no sigui a l'inrevés. Duen així els parà- grafs del «Full»:

Recorda el blasme que es feu dels rabassaires, amb l'afirmació que volen vulnerar el concepte clàssic de la propietat. És evident, afegeix, que el sentiment i concepte de la propietat estan arre- lats entre nosaltres, que mai no podem consentir d'ésser instru- ments d'atac contra la propietat, si precisament la nostra intenció és d'arribar a ésser propietaris.

EL SR. BRUNET també ho creu així.

Després l'orador: Diu que el President de Catalu- nya està ben disposat a solucio- nar el plec a favor dels treballa- dors del camp. (Aplaudiments i visques al senyor Macià.)

Naturalment, els aplaudi- ments eren dels jornalers, no dels rabassaires.

L'Esquerra és un gran partit, un gran partit que controla la consciència dels catalans. La Unió es recolza en l'Esquerra perquè aquest partit és defensor dels seus drets.

Ja ho saben els catalans, el control de llur consciència el té l'Esquerra. I dones, que es pensaven?

I la Unió de Rabassaires es recolza en l'Esquerra perquè aquesta és el seu defensor. I els altres esquerrans que es fumini!

Es refereix a unes paraules de Rahola, qui diu que molts rabas- saires tenen diners guardats. Lament, diu, això, perquè demost- tra que aquests diners és el pa que no han menjat.

Pobres criatures! I dones, què espera la Generalitat a or- ganitzar els menjadors rabas- saires gratuïts?

EL SR. GASSOL

El Sr. Gassol fou eloqüent com sempre. Revelà una ve- gada més per què hi ha gent que ataca el Sr. Macià. Per què?

Fixeu-vos bé, pel que se l'ata- ca: els uns, perquè sempre em- para i defensa els humils; els al- tres, perquè sempre és aclamat pels infants; els altres, perquè és amic vostre i de tots els qui sen- ten set de llibertat i justícia. Ve- guen per què se l'ataca!

Maro de Déu, quines pan- teres! Ja va fer bé el mestre Vi- ves de morir-se ell que no sa- bia que el món fos així.

En aquest sentit benem els atacs que el fan semblar més al Crist de la llibertat, de la Cata- lunya, nova, que no deixarem que mori com aquell Crist també dels humils que crucificaren els homes de sa mateixa raça... etc., etc.

El Crist de la llibertat o el de Lepant?

I més avall el Sr. Gassol al- ludia al moviment canista.

Em plau de trobar-me entre vosaltres. Em plau de veure aquests colors i vestits d'aquesta manera, i àdhuc les vostres camis- ses, perquè em recorda la vocació del meu pare, pagès com vosal- tres, i com els meus germans.

Ja surten les camises! Ja surten les camises!

Aquest acte d'ara em recorda un altre celebrat en aquest mateix teatre. Aquí varem celebrar un dels primers actes de propa- ganda electoral a Tarragona, que va ésser l'auguri del triomf que després obtinguerem en les elec- cions.

Jeanette Mac Donald, condecorada

«La Noche» de dimarts pu- blicava la següent notícia: «La falange de amics que Jeanette MacDonald tingué en Hollywood, rebé con gran júbilo la nueva de que durante su reciente triunfal tournée, dando recitales de canto, por las grandes capitales europeas, Jeanette fué señaladamente distin- guida con la condecoración de la Orden Belga del Grifo.»

Ves per on ara li han posat aixeta!

PUBLI CINEMA Passeig de Gràcia, 57 Telefon núm. 79681 SESSIÓ CONTINUA de 3 a 8 1/2 de 10 a 12 Localitat única, seient 1 pesseta Demà, nou i important programa

Hoteleteria, Reportajes i Documentals "FOX"

Cruel perspectiva

El secretari de la «Sociedad de Autores de Cataluña», Sr. Gastó A. (Ah) Mantua, societat de la qual és president en Mora (no sabem bé si en Mora o bé l'ase d'en Mora) està escrivint una obra que li agrada tant que diu que ell li as- segura 200 representacions.

I el públic, quantes li'n su- portarà?

RADIO TECNICA CORTS, 585 (xanfrà Plaça Universitat) - TELEFON 50881 Taller Oficial PHILIPS I CROSLY Reparació d'aparells de Ràdio de totes marques SI EL VOSTRE APARELL NO US FUNCIONA aviseu i passarem al vostre domicili a revisar-lo gratuïtament i sense compromís

ESTIUEJANTS! Coberts des de 5 pessetes, tot comprés en el restaurant GRAN METRO Lletana, 23, cantada P. de l'Angel Concerts totes les nits de 10 a 12 Salons per banquets i tota classe de festes

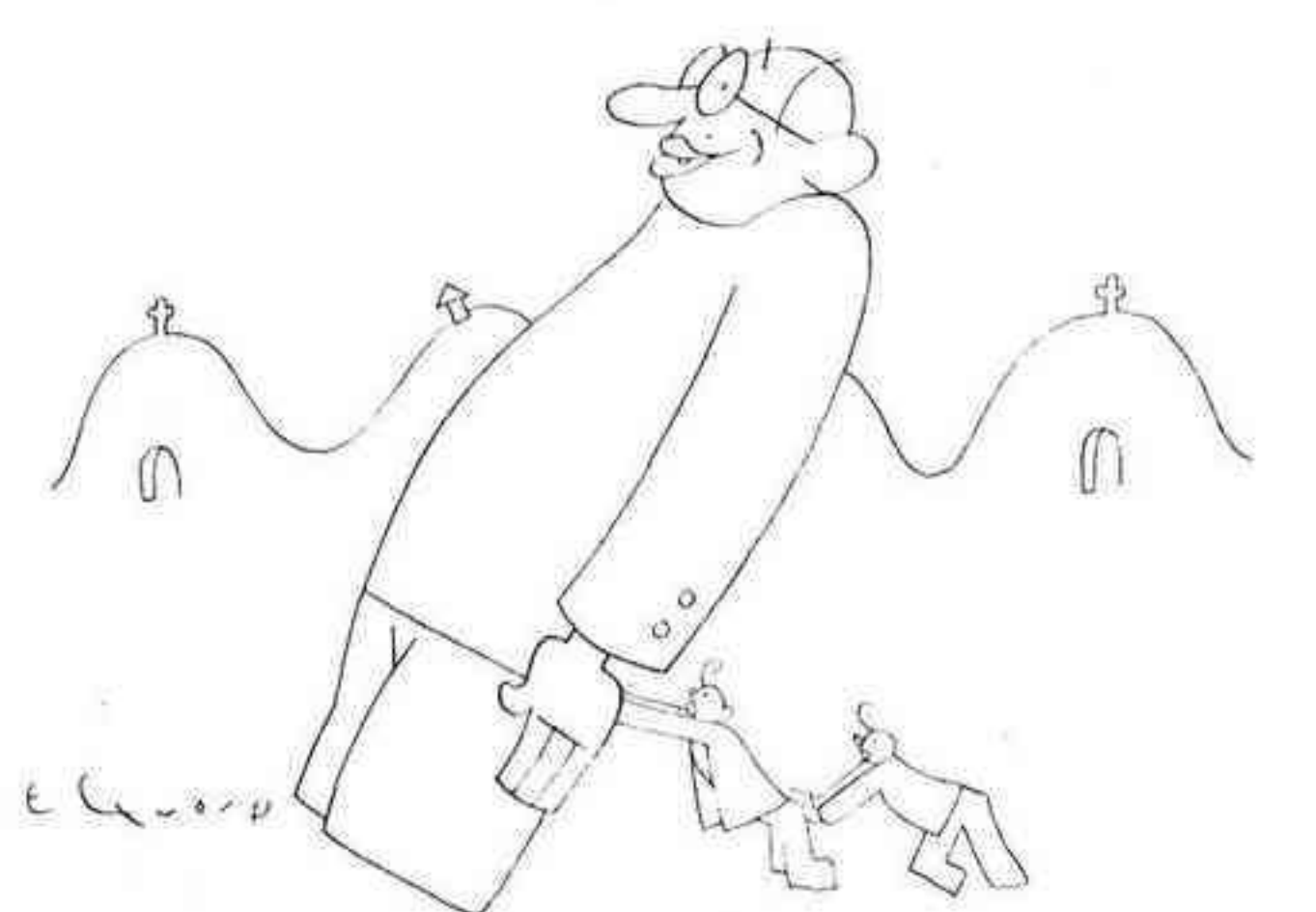
Aquest Montero A «La Noche» no saben com fer-s'ho per a conquistar el fa- vor de l'amo. El d'assabte, 29 de juliol, pu- blicava el següent: Se cuenta que un dia...

UN AGUILA... Bajo estos mismos epigrafas publica «La Noticia», de San Sebastián, el siguiente sucedi- do: «Para justo homenaje al ilus- tre maestro Millán, enfermo desde hace mucho tiempo, ostren- sándose recientemente su zar- zuela «La Gaviotas», libro de Amichalitz y Oliveros. Inspirada y melódica la mú- sica y muy interesante y tea- tral el libro, no es de extrañar que «La Gaviotas» obtuviese un felicísimo éxito. Tanto, que un crítico, no conocido precisa- mente por su benevolencia, a- seguró: —Como le cambien el título podremos decir que músico y libretistas han acertado plena- mente... — y aclaró, en segui- da: —Hombre, ¡claro!... ¿Dónde han visto ni oído ustedes una «gaviotas» de tan altos vuelos?»

La Regla suspesa tornada ràpidament i sense perill amb PERLES FEMI. De venda: Segolà, Dr. Andreu i Felas.

G. ALOMAR VIES URINÀRIES. — Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric. Balmes, 4. C. atenció de 5 pess. de 12 a 3 i de 5 a 8. For. de 10 a 12

VIRGILI I TARRE Casa especial en la fabricació i confecció de MOSTRARIS de totes menes i formes, per a Teixits, tintes, etc. IMPRENTA Treballs comercials - Llibres ratllats - Llibres de fuites movibles - Fitxes i fitxers - Especialitat en models. Passeig de Sant Joan, 54 (prop de Diputació) - Telèfon 50662 - BARCELONA

Finalment els radicals-socialistes han decidit recolzar el govern

HOLLYWOOD BAR - DANCING CRER NOU DE LA RAMBLA, 105 TELEFON NUMERO 17033 Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius) Colossal èxit de la DEMON'S JAZZ ORQUESTRA COMPLETA Grans atraccions a la pista

Maricel-Park El Park d'Atraccions més important d'Europa Golf - Muntanyes russes - Witching - Waves - Bug - Futbol - Avions Automòbils elèctrics, etc. El millor mirador del mar, la ciutat i la muntanya.

Entrada al Park: 50 cts. Anada i tornada amb el funicu- lar i entrada al Park: UNA pta. Obert cada dia tardà i nit

BOXA - RING Demà, dimecres, nit A les 10'15 EXTRAORDINARIA VETLLADA Un preliminar a 4 rounds A 8 rounds Irastoza - Minervino A 10 rounds Solà - Flynn SABATINO - CHEO MOREJÓN KID TUNERO-ROGER BESNEUX guanyador d'M. Thill - 1. sèrie francès

CAFE DEL LICEO Totes les nits d'un quart d'11 a 12 Temporada de concerts extraordinaris per tercer Pere Vallibera (Piano) Joan Farrarons (Violí) Galind Rodó (Violoncel)

Gran LICEU Rambla del Centre, 37 Igual que el bon café, trobareu l'ar- xata de salla i el gran assortit de gelats de fruites naturals ¡Havet provat els coberts de 5 ptes. tot comprés del restaurant

REEMBOLSA HOY A LON- DRES UN BILLON, DOS- CIENTOS CINCUENTA MI- LLONES DE FRANCO

Marlene Die- trich a Calella de Palafrugell

Dijous a la nit, acompanyada d'una coneguda personalitat es- plèndidament fínada a la Costa Brava (serem discrets i no direm que es tracta del senyor Josep Maria Sert), l'actriu cinematogrà- fica Marlene Dietrich visità Cale- ca de Palafrugell, on es quedà a sopar.

En conèixer-se la notícia, tota la colònia de Calella es personà davant del «restaurant» en qües- tió, fent tota mena de comenta- ris i descobriments, amb el nas enganxat a les finestres obertes.

Com sigui que els acompanyants de Marlene tenien un especial in- terès a fer passar desapercubida la personalitat de l'estrella, ràpi- dament es formaren dos bàndols d'opinants: els qui creien que veritablement era Marlene Die- trich i els qui opinaven que no hi havia ni tal Marlene, ni tal haca, ni tal barraca, ni tal Die- trich.

Aquest estat d'indecisió culmi- nà en el següent comentari, llan- çat per una senyora de la colònia de Calella, en el precís moment d'emprendre la marxa el magní- fic «Rolls» que transportava els visitants: —I bé, l'ets o no l'ets? Ara que te'n vas, ja ens ho pots dir!

El xofer encara somriu ara.

Ens pensavem que anava en bicicleta

De «El Dia Gráfico» del 30 de juliol:

HUELGA EN LA FABRICA DE CAMIONES DE TRU- BA

Oviedo, 29. — El gobernador ha manifestado esta mañana que había comenzado la huelga de los obreros de la fábrica de cañones de Truba.

Los parados ascienden a 1.600, la mayoría afiliados a la Unión General de Trabajadores.

No se han registrado inci- dentes.

Deu ésser l'homenatge que en Pich dedica a la «Pussa»!

Astronomia nocturn

«La Noche» de dimarts pu- blicava la següent notícia:

El Tesoro francès

REEMBOLSA HOY A LON- DRES UN BILLON, DOS- CIENTOS CINCUENTA MI- LLONES DE FRANCO

— Et recordes del dia que ens varen conèixer? — Uí, sí en fa de temps! Encara treballaven els paletes!

2 tintes

Caldetes, Masnou, Sardanyola, Sitges, Camprodon, San Salvador, Tiana, etc., etc., desfilaran amb tots els seus «potins» i xafarderies de colònia en el pròxim número d'EL BE NEGRE

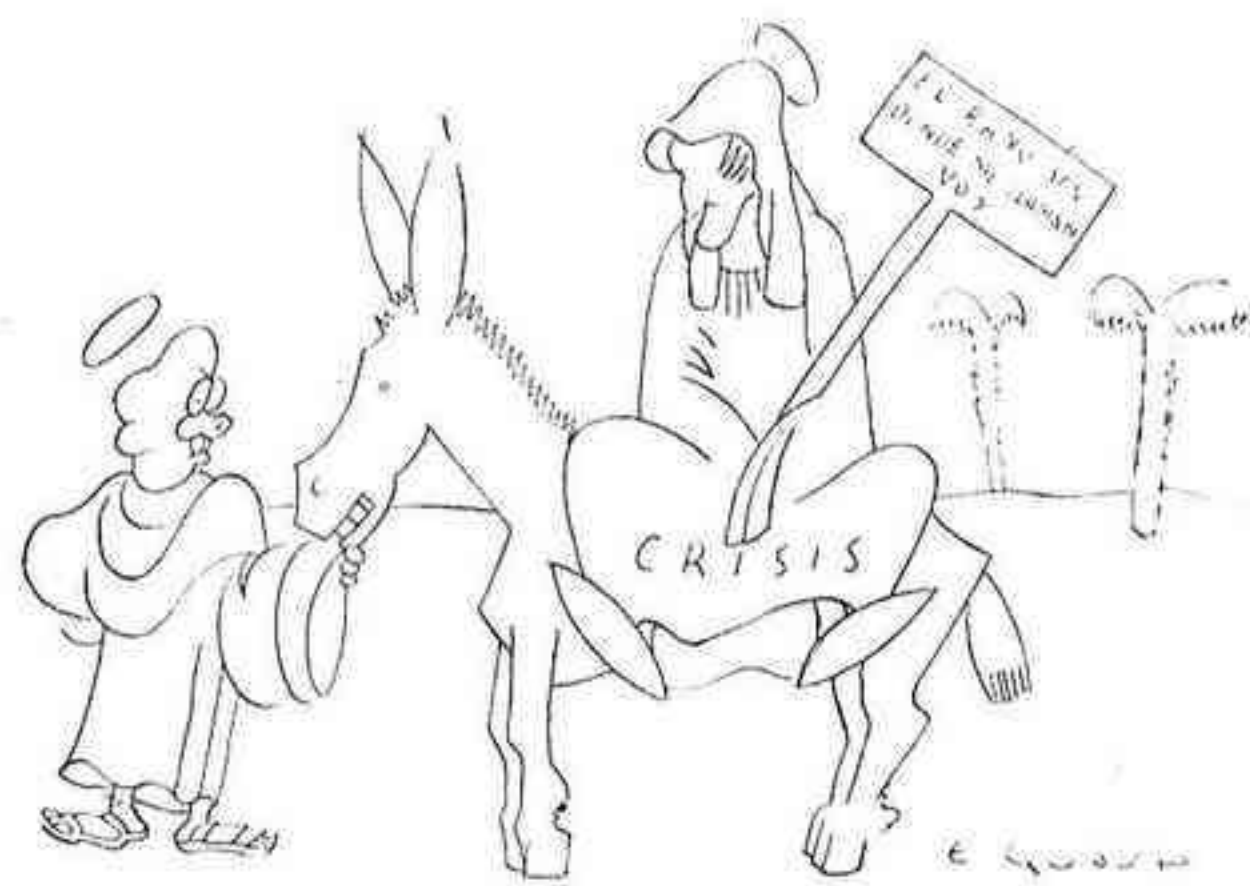
Si voleu saber el que passa i el que no passa a Catalunya durant l'estiu, no deixeu de comprar aquest número sensacional

8 pàgines 30 cèntims

El lluidíssim cop d'Estat del 10 d'agost

No hi manca res: ni persecució dels jueus, ni crema de llibres, ni l'esterilització dels qui podrien comprometre l'esdevenidor de la raça

Es creu imminent l'incendi del Parlament - No caldrà traspasar els serveis

HISTORIA RECONSTRUÏDA

París, 1. — En el dia de hoy el Tesoro francès reembolsa a Londres la mitat del préstec a corto término que Francia obtuvo hace tres meses. Se trata de un pago de 1.250 millones de francos que el Banco de Francia se ocupará de convertir en libras esterlinas.

Es veu que els redactors de «La Noche» estan tan ben pagats que no els ve d'un milió, encara que sigui de milions.

Ara ho compremem!

«La Noche» de dimarts publicava entre altres ovelles la següent:

¿LUIS ARAQUISTAIN, EMBAJADOR DE ESPAÑA EN MEXICO?

México, 1. — «El Universal» dice que el Gobierno español enviará a México al Sr. Araquistain, ex embajador de España en Berlín. — Agencia América designa embajador en Moscú, el ana.

Sembla que és al mig d'aquesta notícia que es varen perdre Barberán i Collar.

Antropòfags

«L'Opinió» de dimarts, en la ressenya de l'explosió de Bruno en que moriren sis persones, hi hagué més de 50 ferits i un home quedà mig destruït, deia:

En un aparador s'han trobat trossos d'un membre humà, el qual, indubtablement, ha estat destruït per l'explosió.

Que potser l'hi tenien per servir-lo a taula?

Com es podia evitar la catàstrofe

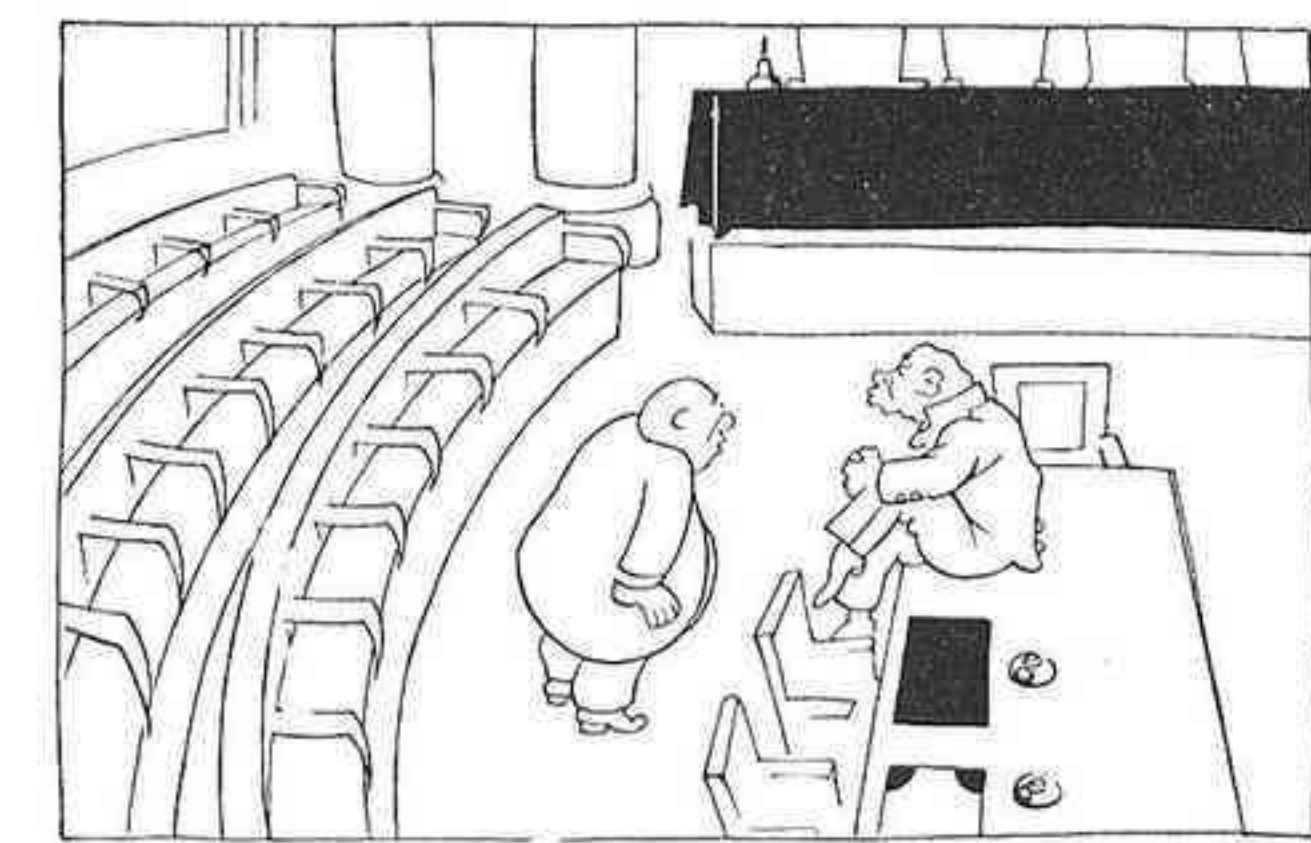
Immediatament la mateixa informació diu:

Tot el tràfic ha quedat interromput, ja que l'hotel estava situat en un dels principals carrers de la ciutat.

En ocórrer l'explosió hi havia, relatiuament, poca gent a l'hotel.

D'esdevenir-se a l'hora del dinar, per exemple, la catàstrofe encara hauria estat més insignificant.

Si l'hotel arriba a ésser ple la bomba no hauria pogut esclatar perquè no hauria tingut lloc.

AL PARLAMENT

- I els diputats on són?
- Són als banys.
- Que també els han traspasat el servei de banys?

El cop d'Estat a Barcelona

En rebre el comandant Pérez Farràs la notícia del cop de mar a Madrid, la comunicà immediatament a la Garriga, i el senyor Macià es posà immediatament en camí per possessionar-se del Govern. La Plaça de la República era plena de gom a gom. El President digué:

«Fills meus. Finalment, després de tant esperar, podem governar pel poble. Els partits de l'oposició, acumulant insidies i calúmnies, bé voldrien dificultar l'obra de govern; però l'onada dels humils els ha arrossegat i ara hauran de col·laborar vulgues no vulgues. Si haguessin acudit de bon grat a la nostra crida, ara no es veurien en el cas d'ésser persones manades; però els interessos del poble així ho han exigint, perquè ja era hora que el poble governés, o sigui que governéssim nosaltres. Jo us dic que sóc optimista perquè tinc fe en vosaltres i espero que per aquesta raó vosaltres en tindreu en mi. Aneu-vos en tranquils i torneu de tant en tant a encoratjar amb les vostres ovacions l'obra de l'Esquerra Republicana de Catalunya. (Ovació.)

Immediatament s'organitzà una desfilla d'escamots, vestits amb les flamants samarretes grogues, que s'anaren a incautar de l'Asil Naval i enrolar l'acreditada banda a l'organització del partit, mentre a l'entrada de la Generalitat, darrera uns taules, belles senyores reclutaven nous adherents. A l'hora de sortir aquesta edició, tot Palestina en pes s'ha passat a l'Esquerra.

Un sol partit i fort, que dimoni!

Copiem de la «Frankfurter Zeitung»: Barcelona, 10. — El partit radical en massa s'ha passat a l'Esquerra. Immediatament han començat les gestions per a passar-s'hi la Lliga. Es tracta de fer un partit únic i fort per anar immediatament a les eleccions. Els candidats, naturalment, seran tots de l'antiga Esquerra; els vots s'acceptaran generosament i'llo vinguin. S'administrarà en col·laboració.

Aquest telegrama ha estat molt comentat pels senyors Rovira i Virgili, Pi i Sunyer i Macià.

El dictador adopta el seu títol

Berlín, 10. — El Führer ha enviat un telegrama de felicitació al senyor Companys preguntant-li quin títol li havia de donar. El dictador espanyol ha contestat que adoptava el de Pajaritu, que vol dir «guia de multituds cap a la conquesta de la terra pel qui la treballa i del rabassaire per l'advocat».

La nova llei electoral seguirà essent pel sistema majoritari

Madrid, 11. — El senyor Companys ha decretat que les eleccions es faran pel sistema majoritari. Els electors de tota la Península tindran vot a Catalunya per a realitzar el triomf de l'Esquerra.

La Lliga ingressa a l'Esquerra

Després de moltes gestions portades a cap personalment pel propi senyor Companys, la Lliga ha entrat en massa a l'Esquerra, però amb la condició que, en comptes de la bandera de la cana, ells usarien la de la mitja cana. La condició ha estat acceptada. El senyor Pi i Sunyer, cap del nou Govern de Catalunya, ha declarat que, amb això i portant el partit d'A. C. R. a un camp de concentració, que serà en un petit solar que hi ha prop de la

caserna dels escamots, l'Esquerra podrà començar a governar un dia d'aquests.

Noves forces

Berlín, 11. — Diuen de Barcelona que el senyor Aragai ha organitzat la Unió Patriòtica. Hi han ingressat tots els rabassaires i altres elements de l'Esquerra.

L'incendi del Parlament serà un fet

S'estan fent gestions per portar a cap l'incendi del Parlament de Catalunya. No se sap encara si es farà per concurs o per administració. La Generalitat crearà un d'aquests dies, per decret, una escola d'incendiàries.

Sembla que l'acte tindrà lloc el pròxim Sant Joan (Casanoves, naturalment).

La persecució dels jueus està al seu ple

Cada dia és més gran l'entusiasme del poble pel nou règim. Ahir començà la persecució dels jueus, els quals foren invitats i no oferir resistència. De moment, la persecució, com el seu nom indica, consisteix que els jueus corren i els canistes els van al

darrera. En les primeres curses s'han distingit per part de la raça semita els senyors Cambó, els Xirau Palau, els Tudurins, els senyors Valls i Taberner, Francesch Matheu, Josep Gorí i altres Gorins, alguns Artissos presos a l'atzar, el senyor Joaquim Cabot, el senyor Xammar, gran part de la colònia cinematogràfica estrangera i altres diverses personalitats. En aquesta primera persecució, a causa de la calor no s'arribà més que fins a Mongat. En aquesta mèroia platja els perseguits han acampat i s'han banyat. Demà, si perseguits i perseguidors, de comú acord, estan en forma, la persecució continuarà.

Es diu que el senyor Casanoves tracta de fer ingressar a l'escola el doctor Aiguader i Miró. La vara seria perdonada.

La crema de llibres es farà normalment

L'Ajuntament, per tal de facilitar la crema de llibres de rigor en aquests casos, votarà aquesta setmana els crèdits necessaris per a portar a cap rapidísimament la construcció del forn crematori. Mentrestant, es fan les gestions necessàries perquè el doctor Aiguader deixi passar aquest afer davant del dels enllaços ferroviaris.

Fins que el forn estigui construït, caldrà cremar els llibres a la via pública. No cal dir que el cremador oficial serà el senyor Cortina i Giner, en mèrits dels mèrits contrats quan va cremar els llibres catalans en temps de la dictadura.

Tan bon punt s'ha anunciat la cosa, han estat nombrosos els autors que han ofert llurs obres, alguns completes i tot. El comitè escollit a l'efecte es mostra, però, molt rigorós en l'elecció. Els primers llibres que ha escollit són els del senyor Agustí Esclansans, el «Sistema» del qual, en les primeres proves, ha cremat com suro.

També han demostrat unes grans qualitats els de Lluís Capdevila Monole, Millàs Raurell, Ignasi Agustí, López Picó, Jaume Aiguader, Josep Pla, Josep Francés, Rovira i Virgili, César A. Jordana, Ambrosi Carrion, Víctor Oliva, Xavier Viura i una colla més.

Com que hom estranyava que tan bons autors oferissin tan bones obres, hem fet els nostres esbrinaments i hem pogut descobrir que totes estaven assegurades contra incendis, cosa que els assegurava, si no la venda, almenys els diners, que és el que es tracta de demostrar.

El Comitè d'admissió ha rebutjat les obres de Laura Brunet. Aquesta distingida escriptora passa un disgust de mort. L'acompanyem en el sentiment.

Un dels elements més importants del foc serà el sumari per l'afer de la venda dels càrrecs municipals. Aquesta mesura ha de tornar l'alegria a molts cors que, altrament, no l'havien pas perduda. Doble guany, doncs.

La bandera canrada de la creu canrada

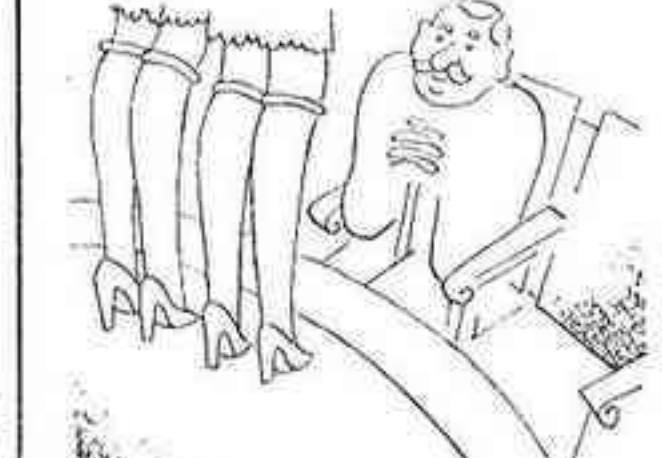
Copiem de la «Wossische Arbeiter Neues»:

Barcelona, 10. — Ha estat hissada a la Generalitat la bandera del nou partit únic. És la catalana, però en comptes de l'estrella porta una creu canrada, és a dir, el signe que en català vol dir cana, que és una mesura que serveix per a acanar. Amb aquest símbol s'indica que hom es proposa d'acanar el poble.

Com que no es tracta de cap novetat, la cosa no ha estranyat ningú.

Han començat les esterilitzacions

Votada en sessió secreta pel Parlament de Catalunya la llei d'esterilització, per tal de tramitar en el possible la reproducció de les persones que podrien comprometre l'esdevenidor de la raça, abans d'ahir es feren a l'Hospital Clínic les primeres proves. Per a demostrar al poble que això no compromet ni la salut ni les facultats, el senyor Pere Coromines es va prestar graciosament a l'operació, que en un dir amén li

practicà un metge del Dispensari del carrer de Rosal. En sortir de l'operació el públic el va poder veure, acompanyat del metge, tan trempat com sempre a primera fila del Music Hall Pompeya.

Donada l'afluència de jovent als dispensaris fent-se passar pel que no són, es creu que hom haurà de renunciar a aquesta mesura de seguretat, perquè tothom la vol per a ell.

La campanya esterilitzadora seguirà, naturalment, pels creditors del Banc de Barcelona, la dels propietaris de terres perquè no puguin mai tenir fills rabassaires dels rabassaires actuals passats a propietaris, els tenedors de marcs, els de paper del Patronat de l'Habitació, els hereus del virrei Bonet i el senyor Rovira i Virgili.

El salut canista

Sabem que es celebren importants reunions per adoptar el salut que serà usat arreu de Catalunya i d'Espanya en el nou règim. No se sap encara quin serà el model elegit, però hi ha motius per a assegurar que la Comarcal triarà el gest conegut amb l'escaient nom de botifarra, símbol pitarrès de la llibertat.

ELS EXPEDICIONARIS BASCOS I GALLECS A BARCELONA
«Els murcians. — Quina exageració! Nosaltres enviem expedicionaris cada dia i no ens diuen res.»

El traspàs de serveis

A conseqüència del cop d'Estat i de la campanya pacifista que es mena arreu de Catalunya, sembla que la pau del món estarà aviat assegurada. De moment, el nou Govern de l'Esquerra, que, naturalment, és el mateix d'abans, sembla que ha aconseguit que els catalans desarmen. L'excepció lamentable del ciutadà impacient que dissabte ferí un atracador, serà corregida. D'aquesta manera s'aconseguirà que els atracadors també desarmen una mica, i així es podrà aconseguir que el traspàs de serveis es pugui diferir definitivament d'una manera pacífica.

«El Be Negro» fa miracles

La conversió del senyor Salat dels olis

La informació que publicàvem en el número passat sobre l'actitud d'abstenir-se d'anar a missa del milionari senyor Joan Salat davant el fet que fos més difícil que un ric entrés al cel que no pas que un camell passés pel forat d'una agulla (Saint Mateu, etc. etc.) ha produït un gran pànic entre l'element eclesíastic, sobretot el de Vallvidrera, on estueja l'opulent i oleaginos senyor Salat. Tots els capellans pensaven que si s'esbombava la cosa acabarien a la misèria. La primera mesura fou amagar tots els Evangelis i declarar-los heretges; la segona foren unes gestions prop del senyor Salat.

Des d'aleshores, el senyor Salat va a missa de dotze cada dia.

«Voleu dir que no us han contractat per a mantenir la divisa?» — No, jo sóc catòlic i de la Lliga de tota la vida.

Però si ho és de tota la vida, ¿per què abans no hi anava i ara hi va a missa?

Sembla que el que hi ha és que l'han convençut ensenyant-li les tècniques més modernes emprades als Estats Units per a fer passar camells pels forats de les agulles.

Tot consisteix en un afer de misses, o, en termes tècnics, a coitzar a bastament.

Sembla que el senyor Salat, convençut, ja té pis llogat al setè cel.

Una enquesta

En una enquesta oberta per «L'Opinió» sobre les maneres de resoldre la vaga de la construcció, el Sr. Selves, conseller de Governació de la Generalitat, ha donat una de les respostes més notables. Ha dit que tots els obrers que vulguin treballar que treballin i que cada un seria vigilat.

La solució té innegables avantatges perquè com que els obrers són 60.000 permetria aquesta mesura la creació d'un cos de 120.000 policies, posant dos policies per garantir la vida de cada obrer. Un cop resolta la vaga els 120.000 policies, ja entrenats, podrien servir per garantir l'ordre públic.

Aquesta mesura ens sembla molt més pràctica que no pas fer vigilar els concionadors i assassins, que són molts menys i, per tant, permetrien només crear un cos de policia reduït, insuficient per les necessitats del futur.

Seguint aquest procediment, quan hi hagi un pont en perill d'esfondrar-se, s'obligarà a tots els trens a portar-se un dispensari pels primers auxiliis als ferits i un cementiri plorable per enterrar-hi els seus morts, perquè cadascú carregui amb els seus.

Els Falcons de la Justícia

Seria inexacte el dir que les greus acusacions formulades pel Sr. Comorera contra la Justícia del Palau de l'Audiència de Barcelona, no han causat cap efecte.

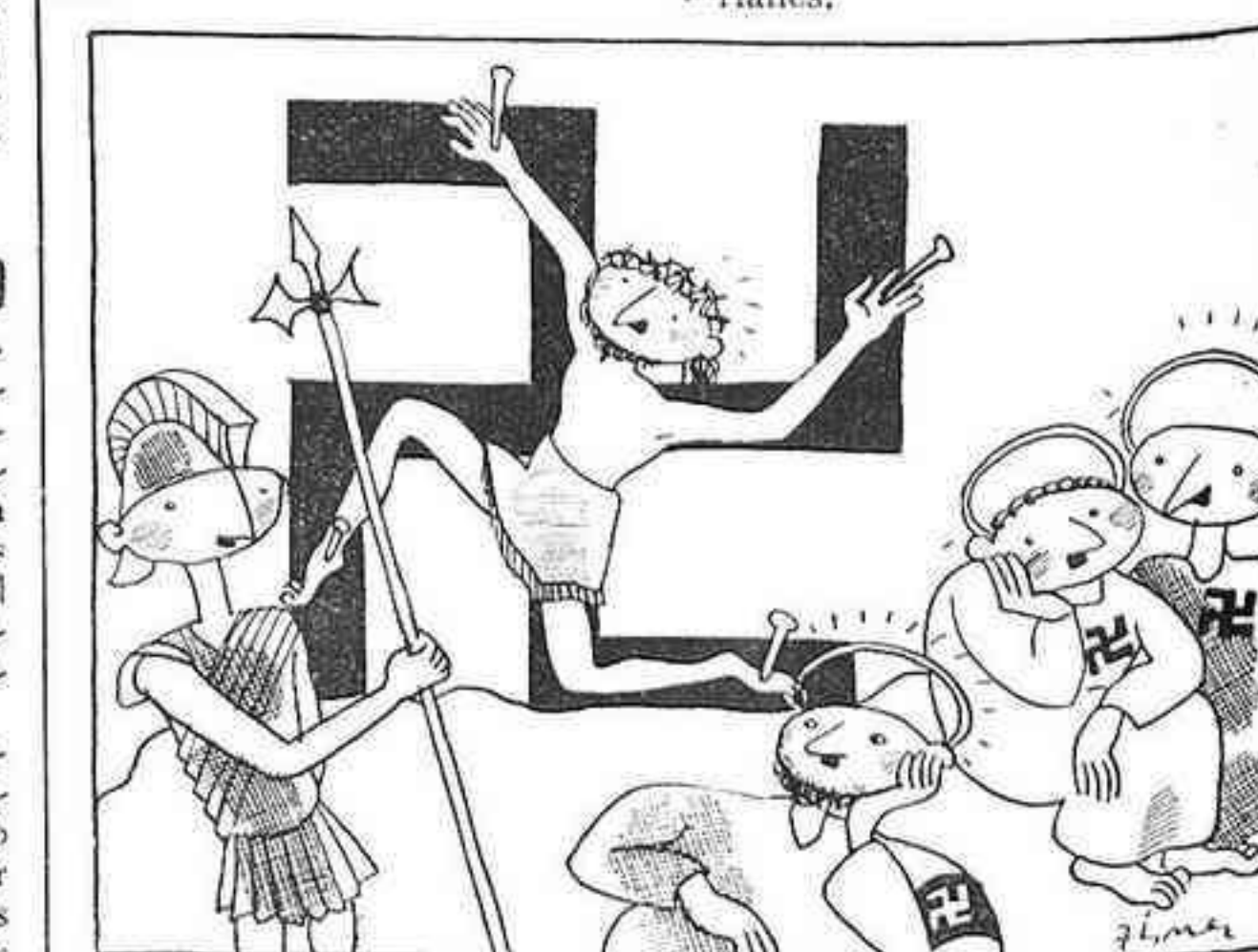
Va parlar-ne la Sala de Govern, els jutges de primera instància en una reunió convocada a l'efecte. Van comentar la els funcionaris i concorrents habituals al Palau. Aduhuc essent funcionari subaltern, tot i reconeixent la possibilitat de les acusacions del diputat socialista, afirmà que les rels del mal són més profundes...

Però...

Aquest «però», pot resumir-se amb uns mots del senyor Juanold:

«Que me'n parlin de les 2.000 pessetes del cas de Balsareny! Precissament tinc una carta en el meu poder que hi fa referència.»

I la interpellació del Sr. Comorera diu que al Palau de Justícia va tenir un èxit de rialles.

La futura «passió» a Oberammergau